

em bruc. Čisto nov, svež (da skoraj še moker) bruc. Tako sem zelen, da sem v začetku leta vprašal starejšega tovariša, če na univerzi tudi zvoni konec ure. Potem ko sem po slabem mescu in pol predavanj na Filozofski fakulteti končno le sestavil svoj urnik (in komaj še za rep ujel nekaj podpisov), so mi starejši kolegi nenadoma ponudili brucovanje. Ko sem videl plakat z napisom: Velika sobota malega bruca, sem se zavedel, kako majhen sem. Majhen, majhen, čisto neznašen — da, bruc, takorekoč brucek. Niti brač, ki mi krasi spodnji del obraza, mi ni več pomagala znebiti se silnega manjvrednostnega kompleksa. In če pomislim na nekatere svoje starejše prijatelje, ki so sodelavci Tribune in funkcionarji ZSJ, se zbojim, da se ne utrnem od te majhnosti. Sem celo tako nespreten, da si nisem znal pravočasno prisrskbeti vstopnice za brucovanje. Tako sem se znašel v soboto ob sedmih zvečer pred zaprtimi vrati Gospodarskega razstavišča; pred vrati, ki bi morala biti odprta zame. Razen dveh svojih kolegov nisem v množici opazil nobenega bruca. Sami starejši zrelci obrabi višjih letnikov in tudi taki, ki so bili že v službi, taki, ki niso nikoli dostudirali in taki, ki niso imeli vstopnice. Jaz pa ubogi mali bruc, sem bil preneumen, da bi si jo znal preskrbeti in edina dva bruca zraven mene sta bila v isti stiski. Videli smo, da tako ne bomo uspeli prestopiti vrat, ki so bila tam za nas; zato smo šli domov po kamero in fotoaparati. Zavili smo k zadnjim vratom in samozavestno potrkali — da, mi smo tisti od televizije in bomo snemali. In že smo se znašli na oni strani vrat. Kamero (čisto navaden Quartz) in fotoaparati (25 let star meh), smo spravili v garderobo. Le kaj bi z njima?

Potem so minile ure. Programa nisem slišal, ker so bili zvočniki tako spretno pripravljene, da satrične bodice niso mogle priti do nas. V svojem puntarskem duhu sem menil, da je bilo to storjeno namenoma. Potem ko so minile ure, sem opazil, da je bilo mojih dosedanjih devetnajst let era sama zmota; da sem se končno zbudil iz morečih modernističnih sanj in se znašel tam, kjer resnično živim — med

VIKINGI

Vikingi. Seveda! Vsega sem se spomnil. Prav te iste stvari smo počenjali pred tisočletji — sam Odin ve, pred kolikimi — ko smo še živeli pod okriljem njegovega veličanstva Enookega kralja dolgih ladij. Vedel sem, da mi že dolgo nekaj manjka, da Vikingi niso več tisto, kar so bili. Že dolgo so popivali v manjših skupinah po zakotnih krčmah, velikega skupinskega veseljačenja pa ni bilo. Toda zdaj sem bil sredi njega. Suvalo in butalo me je sem in tja po lužah polite pijače, da mi je zamokalo v vikinskih opankah. Polomljeni rogovi za pijačo in strgan mehovi so ležali vsepovsod po tleh, zlasti pa se nabirali pod mizami. V silni gneči so se v zvoku bobnov in roga prerivali plesalci v razigranih ritmih. Čeprav je iz kraljevih skladišč prišla žalostna novica, da so sodi prazni, je bilo že dovolj Vikingov pijanih, da so se ruvali med mizami in po njih in da so jih kraljevi stražarji v modrih uniformah morali vreči ven in jim naložiti dvatisoč po mošnjah. Starejši Vikingi so nekaterim mlajšim dajali privlačne zglede, kako se je treba zabavati. Ker so potoki kraljeve pijače usahnili, je skupina starejših Vikingov napolnila rog z urinom in čez slabe pol ure je bil prazen, taka je bila žejna. Z veseljem sem opazil, da so se številni Vikingi, ki so komaj stopili v moške vrste, z vso vneto pridružili veseljačenju. Malokdo od njih je prišel noter po kraljevi volji. Njim, ki jim je bilo popivanje namenjeno, je lahko pomagala le njihova zelena pamet in razvitost teles. Kraljevi stražarji so imeli premalo rok,

da bi jih ujeli, ko so skakali čez ograjo in čuvaji premalo refleksa, da ne bi trgali že dvakrat pretrganih kart. Tako so mladi Vikingi dokazali, da so zreli za življenje, ki ne bo nič lažje od te vikinske zabave.

Čutil sem, da me z naglimi koraki dohaja Zrelost. Nekemu pijanemu Vikingu, ki je še komaj stal na lastnih nogah, sem iztrgal iz rok pol galone močne pijače. Pil sem v dolgih dolgih požirkih. Bil sem prav potreben tega. Potem se je po tleh proti meni privlekel rog, iz katerega je curljalo pivo. Brž sem ga pobral in prestregel dragoceno pijačo. Ko sem popil, me je neki Viking s krvavimi očmi zgrabil za vrat in rekel: »Tako si obril brado!« Jaz pa sem odgovoril: »Zgini, da te ne bom na gobec!« Pretepa so me obvarovali prijatelji, ki so naju ločili, njega pa pretepli. Eden mojih novih bojnih tovarišev je dokazal, da Vikingom še ni pošla vsa strast. V pol ure je petim dekletom izpovedal ljubezen. Srečen sem ugotovil, da v tem primeru naš narod ne bo izumrl in da bodo Vikingi še dolgo živeli.

Minile so ure in ko sem bil že pri koncu z močmi so mi prinesli klobaso. Slastno sem se je uklenil s prsti, rjavimi od tobaka in se zagrizel s kočniki vanjo, da se je špila razletela. Ko sem se okrepil z mesom, sem pogumno pogledal okrog sebe, da bi si ustvaril neko splošno sliko. Da, bilo je vse tako kakor pred tistimi tisočletji. Zrak je bil nasičen z vročino in še hujskimi duhovi, skozi meglice dima sem videl nekoga, ki je za odrom spal, in drugega, ki je skrušeno sedel na tleh s praznim mehom v roki. Potem se je zavedel nerabnosti praznega meha in ga je obzirno položil poleg sebe na tla; toda kar je on zamudil, je storil prvi, ki je prišel mimo. Brčnil je meh, da se je razletel na drobne koščke. Nato je za pijačo opeharjen Viking vstal s tal in se opotekel — opotekel od ene vrste miz do druge, podiraje stole okrog sebe. To je bil velik Viking, o Odini!

In spet so minile ure. Minila je tudi noč in še nekaj dni in noči. In le zakaj, hudiča, pravijo, da brucovanje ni uspelo? Bilo je vendar spet tako, kot v dobrih starih vikinskih časih, ko smo bili podložniki dragega Enookega kralja dolgih ladij; in pokazali smo, da imamo še močne želodce, da se znamo primerno zabavati, da smo skratka krepak narod. In naši novi bojevniki so s prakso starih pokazali, da zaslužijo ime študentje. In končno so tudi organizatorji storili vse, kar so — zrelci: o Odini! Mate Dolenc

Moja avtobiografija

Ze zelo zgodaj sem začel s kritičnim očesom opazovati svojo okolico, lahko rečem že ob rojstvu, ko sem z glasnim kricanjem izrazil svoje nezadovoljstvo z novim okoljem. V otroški dobi se je moj kritični duh še bolj izostroval, dokler ni v drugem razredu osnovne šole nastala moja prva literarna družbeno-kritična stvaritev. Nanašala se je na sošolca, ki mu je mama vsak dan za v šolo pripravila aristokratsko malico. Med odmorom je fantek ves material razpostavil po klopi, nato pa vse sam pospravil, ne da bi komurkoli od lačnih sošolcev, ki smo stali okoli, privoščil najmanjši košček. Moje kritično oko tega ni preneslo in nastali so naslednje verz: »Janez je ministrov sin, z denarjem dela cin, cin, cin, v šolo z malico gre, nato pa vse sam požre!«

Komaj so se ti slabi verz razširili po šoli, je že prišla kazen: bil sem zaprt, dobil podpis in doma še vse ostalo. Takrat sem spoznal, da so dobri nameni navadno slabo plačani in sklenil sem, da nikoli več ne bom pisal pesmic, tudi resničnih ne.

A zgodovina se rada ponavlja. V zadnjem razredu osemletke sem ga spet polomil. Tokrat sem namesto pesmi napisal čisto prozo. V Tivoliju sem namreč srečal profesorja in profesorico, oba že poročena, vendar ne med seboj. Ta skopi podatek sem napisal na list papirja in ga poslal po razredu. Spodaj sem dodal le še majhen komentar z vprašanjem, če sta bila morda v Tivolju na strokovni specializaciji. Na nesrečo je dobil listek v roke eden od profesorjev, ki ni imel smisla za podobne kritične stvaritve in je takoj ugotovil krivca. Sledile so kazni-najprej šolske, potem pa še domače. V dolgih urah domačega spopada sem spoznal, da sem bil kaznovan, čeprav sem pisal z najčistejšim namenom. Sklenil sem, da se nikoli več ne pritaknem peresa.

Naenkrat sem se znašel v zadnjem razredu gimnazije, pred maturo. Pisanje sem že davno opustil, dokler me ni nekega lepega dne urednik šolskega lista, ki je bil vedno brez materiala, prosil, naj zam napišem kak kritičen članek. Dolgo sem kolebal, a končno me je premagala skušnjava in v roke sem prijel grizeno pero. Izpod njega mi je prišel članek, ki je govoril, kako v zvezi z novo ustavo vedno bolj stopa v ospredje samoupravljanje, tudi na naši šoli, kako se mladinska organizacija bori za liberalizacijo sistema in kako neki profesorji stalno govore o samouprav-

ljenju dijakov, samj pa v praksi ravnajo kot absolutisti. Vse bi bilo v redu, če ne bi v članek slučajno vtaknil dveh črk XY. To je bilo dovolj, da se je eden od profesorjev čutil prizadetega. Prijatelji so mi po izidu članka prisrčno čestitali za konstruktiven članek. Spoznal sem, da je vseeno lepo pisati. A že naslednje uro sem ugotovil, da sem se krldko varal. Razrednik, ki je prišel v razred, je porabil vso uro za to, da se je razvpil name, me imenoval zakotnega pisuna, ki piše osebne napade, pokvarjenca izprijenca itd. In obrazložitev: podel osebni napad na osebnost profesorja XY. Takrat sem še trdneje sklenil, da se ne pritaknem več peresa.

Pa me je zadnjič spet zasrbelo in sredi največje skušnjave me je prešinila odrešilna misel: piši o sebi! To pisanje ima več prednosti: lahko se osebno žališ, lahko pišeš o sebi neresnične stvari, lahko po mili volji pretiravaš, lahko... In tako je nastal pričujoči prispevek. Uživam ob misli, da me za ta članek nihče ne bo tožil. In ker ne moreš večno pisati le o sebi, je to hkrati moj zadnji članek. Sklenil sem namreč, da se nikoli več ne pritaknem peresa.

In nato tarnamo o pomanjkanju satire na Slovenskem... Pepi

TRI ZGODBE O ŽIVALIH

NEMOGOČE

Miš je naletela na v nogavico skrito plačo nekega delavca in pričela grizljati denar. Po kratkem času je prenehala in zamišljeno rekla: »Ljudje imajo prav. Od tega se res ne da živeti ves mesec.«

ČASI SE SPREMINJAJO

Mravlja je prišla k murenčku in ga prosila: »Posodi mi malo denarja. Jaz sem celo poletje delala za svojo majhno plačo, ti pa si zaslužil ogromne denarje z igranjem po letoviščih.«

DELO NAREDI ČLOVEKA

Dve opici sta zagledali človeka in se pričeli zvijati od smeha: »Taka ne bi bile tudi me, če bi hotele delati!«

Ivica Djukić

NAPREJ PONOSNO, DELOVNE BRIGADE! — Na skupščini komparativistov je predlagani kandidat za referenta za brigade izjavil, da je principialno proti brigadam, ker ima brigade za nekaj preživelega. In reakcija? — Vsi so poskali.

PAMETNA UGOTOVITEV — V DELU smo zasledili poročilo o delu skupščinskih odborov. Članek nosi naslov: Najprej analiza, potem zakon. Kaj nismo že doslej delali tako?!

ZAROTA ZOPER ŠOLANJE OD-RASLIH — V skladu s stanjem v vseh vejah našega šolskega sistema bi bilo treba ukiniti še ugodnosti, ki jih uživajo avto-moto društva z obveznimi tečajji prometne vzgoje. Tako bi bili vsi, ki se zdaj šolajo, pa naj bodo mladi ali stari, nekako na istem.

— Zdaj bi bil pravi čas, da zakoljejo teleta, da nam ga bodo čez 10 let tako razkazovali.

PRVOVRSTNA ROBA — Na trgu večkrat opazimo prodajalce in slike, katere so prava remek-dela kiča in slabega okusa. Inšpektorji, ki bde nad kakovostjo blaga, ki se na trgu prodaja, gotovo niso merodajni za ocenitev teh slik in jim nič ne morejo (ali pa tudi nočejo).

PEDAGOŠKA POEMA — Na filozofski fakulteti zastavljajo pri prevajanju na kolokvijih tudi taka spodbudna vprašanja: »Prevedite naslednji stavek: Če bi bila krava, bi bolje odgovarjala.«

PRVA PTICA — ZNANILKA POMLADI — Nadvse smo se razveselili Dnevnikovega odgovora na škorpjonček o prevajanju. Ne toliko zaradi pomilostitve obsojenega prevajalca, ampak odgovora nasploh. Če bi vsi fantje sveta, ki so bili omenjeni v naši rubriki...

KOMPARATIVNI ZEMLJEPIS

1. ŠPANIJA

Spanija pa ima več podobnosti z našo državo. To je lepa dežela, z lepim toplim morjem, z mnogimi kulturnimi znamenitostmi in zanimivo folkloro, turizem je zelo razvit.

Spansko ljudstvo se je prav tako kakor naše hrabro bojevalo proti fašizmu. Samo da je pri nas zmazalo ljudstvo, tam pa fašisti.

Tudi okus naših in njihovih ljudi je podoben. Če bi naši filmi v Jugoslaviji tako uspevali kot španski, bi bil naš film na ze-

leni veji in Milena Dravić tako priljubljena kot Sarita Montiel. Iz tega lahko sklepam, da je splošna kultura ljudi, v obeh deželah precej podobna.

Samo eno mi ne gre v glavo: Spanija dobi od turizma na leto petsto, Jugoslavija pa petdeset milijonov dolarjev.

Cisco Kid

Satirike včasih priganjajo k pisanju, kasneje pa delajo obratno.

Nekoč smo izpodkopavali državo, danes pa jo pokopavamo.

Nahajamo se v prehodnem obdobju. To najbolje vedo naši nogometisti.

Večkrat je nastopal z golo resnico. Obtožili so ga, da je nemoralen in perveren tip.

Niti najboljši detergent ne more oprati pretoklosti nekoga.

Nekateri so zelo zainteresirani za mesto direktorja. Ne zaradi upravljanja in odgovornosti, ampak zaradi plače.

Šefi mnogokrat zdehajo pri delu. Pri tem se jim lahko pripeti, da pogoltnejo kakšnega malega človeka.

Drugovi da li se slažete? Slažemo!

Videti je, da imajo naše inšpekcije zelo občutljiv in fin nos in ga ne marajo mnogokrat vkitati tja, kjer nekaj smrdi.

Ko so ga vprašali, kaj je naredil z družbenimi sredstvi, je odgovoril: »Z družbo sem ga porabil!«

Pazite, kaj govorite, saj niste vi satira!

Nekateri od vas so zelo hrabri. Mnogokrat se trkajo po prsih.

Iz nekega podjetja so odstranili vse pomanjkljivosti, razen direktorja.

Neko naše mesto ima več glasbenikov z električnimi kitarami kot pa električarjev.

Je nekaj takih, ki so tako visoko, da se boje pogledati dol. Boje se vrtočlavice.

Ivica Djukić